

CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Roman od Viléma Boroše

Opřel se o měkký lenoch v koutě a zambouřiv oči, opakoval si několikrát otázku: "Proč táh' neměla by Lucretie býti vládkyní královnou?"

KAPITOLA 57. Mexický císař.

V hbitém sále Tuilerií zasedla skvělá společnost. Byli to pafílti velvyslanci z vropských mocností a celé mexické poselství.

Mezi nimi jest také princ Jerome. Všichni očekávají netrpké císaře Napoleona. Diplomáté rozhodnou dnes v devět hodin otázku mexického císařství na velicím mezinárodním kongresu a hodnost předsedy této porady vyměnil si zvláště Napoleon III. sám.

Hodiny ukazují již skoro devátou. Červený princ zstává více a více netrpkiv.

"Sir posuďte se, posud nepřichází..." A já tu sedím opravdu na jehličkách, již aby byl nový císař jmenován. Oh, Citto, má roztočilá španělská hvězdo, v jakém rozmaru jsi na moe takovou věc žádala..."

"Ale veličenstvo, k čemu tak temné myšlénky. Císařovna jistě nevínila by si tohoto hraběte, kdyby osudy jeho nebyly tak tklivé. A hrabě zbožňuje svou choť, oženil se s ní z lásky a opakuje, že její veličenstvo..."

"Eh, budiž! Nepotřebuji žádného vysvětlování! Rozhodl jsem se a dost! Ten člověk musí co nejříve odtud. Rozumíte, milý příteli, co nejříve..."

"Jak vaše veličenstvo ráčí," pokrčil Jerome rameny. "Ale nechtím, abychom mohli hraběte Duilu Andrášioho z Paříže vypovědět, nebude-li se mu odtud chtít? Docílili bychom toho jen s ostudou, sire, a v této otázce musíme se ptece všemu nápadnému vyhnutí!"

"Arčiže, arčiže!" řekl císař poněkud chladně. "Proto jsem se právě rozhodl, že nepřipustím, aby kongres vůbec přijal nápadnictví arciknížete Maximiliána na mexický trůn."

"Promiňte, sire, ale nedovedu si niterkat domyslet, jak souvisí naše záležitost s kandidaturou Maximiliánovou?"

"Dejte si pozor, milý příteli. V Mexiku zřítila revoluce, tam bude třeba železné ruky a chytrého mozku. Jinak se císařský trůn za několik neděl plevrání. Musíte o tom kongres přesvědčiti a budete o tom v zasedání řečniti."

"Prosím, sire."

"Vysvětlíte nám, že dříve, než se nový císař prohlásí, bylo by velmi vhodné vyslati do Mexika muže pevné ruky a bystrého rozumu, který by tam byl guvernérem a zjednal v říši pořádek a klid a získal také zemi pro nového císaře. Přejí si pak, milý příteli, aby tímto emisarem byl hrabě Duila Andrášio. O císařství arciknížete Maximiliána nebudu již prozatím aniž zmínka činěna."

"Stane se vše dle vysokého plánu vašeho, sire," uklonil se pokorně červený princ.

"Ale tvář jeho byla na smrt bílá, když nejistým krokem od císaře odcházel."

"Všemu je konec!" myslil si zoufale. "Citto jest pro moe ztracena. A což zvl- ona spanilá krásko i to, že já sám jsem na kongresu odporoval jeho kandidatuře!"

"Eh, vždyť jsme přibuzní!" rozhodl se náhle, aby řekl otevřeně, co ho tížilo. "Milý příteli," pohlédl pstravě na červeného prince, "víte nejlépe, jak císařovna zbožňuje. Uděliti poslední dob pak otřásl ve mně poněkud neomezenou důvěru, kterou jsem k Euženii choval."

"Promiňte, sire, její veličenstvo jest věrná, milující choť francouzského císaře," pravil s nepřijemným překvapením princ Jerome. "Život bych dal za doklad svých slov."

"Věrná, věrná, milý příteli, ale velice rozmarná," pokračoval císař. "Tak rozmarná, jako motýl. Ale motýl nesmí poletovati kolem plamene, snadno by si mohl křídla spáliti."

"Nerouzmám slovům vašeho veličenstva."

"A ptece jste vy, milý příteli, kdo by jim mohl nejlépe rozuměti. Vždyť i vy — nevědomky — byl jste súčasťou v tom, že v mém srdci vzniklo podezření k mé císařské choťi, žárliivosti..."

"Ach, veličenstvo, já jsem úplně nevědomý," zachvěl se červený princ.

"Rád věřím, milý příteli; proto jsem pravil, že nevědomky. Ale dojdete víte o tom, že císařovna podnikla hotovou šibanici za jistou podobiznu a tuto podobiznu že jste jí v konečné laskavě opatřili."

"Skutečně, ku plánu jejího veličenstva opatřil jsem jí podobiznu hraběte Duily Andrášioho; ale nemohu se domyslet, čím jsem se

asi prohrál tímto činem proti povinné věrnosti k vašemu veličenstvu a příbuzenské oddanosti, kotel princ Jerome se varštajícím známek."

"Čím? Vše tedy, že právě tato podobizna vzbudila ve mně podezření," řekl císař vážně.

"Byl to pouze nevinný ženský rozmar, sire," nutil se Jerome k daměvu. "Mahu vás o tom ujistiti, Císařovna Euženie přála si niti v albu pouze podobiznu hraběte, který jí zaujal tím, že byl ve své vlastní obraze popraven."

"Abyste mně rozuměli, milý příteli. Podobizna ona uvedla mne jen na stopu. Podezření ovšem vzbudily ve mně dřívější okolnosti. Ten člověk se posud zdržuje v Paříži."

"Ano, ale oženil se a žije právě v libánských."

"Eh, to se stalo jen na oko," zvolal žárlivý císař. "Neženi se z lásky, učinil to jen ze zvyku. A hlavně proto, aby zaslepil mě zvědy a aby se mohl ženatý bezstarostně otáčeti kolem císařovny."

"Ale veličenstvo, k čemu tak temné myšlénky. Císařovna jistě nevínila by si tohoto hraběte, kdyby osudy jeho nebyly tak tklivé. A hrabě zbožňuje svou choť, oženil se s ní z lásky a opakuje, že její veličenstvo..."

"Eh, budiž! Nepotřebuji žádného vysvětlování! Rozhodl jsem se a dost! Ten člověk musí co nejříve odtud. Rozumíte, milý příteli, co nejříve..."

"Jak vaše veličenstvo ráčí," pokrčil Jerome rameny. "Ale nechtím, abychom mohli hraběte Duilu Andrášioho z Paříže vypovědět, nebude-li se mu odtud chtít? Docílili bychom toho jen s ostudou, sire, a v této otázce musíme se ptece všemu nápadnému vyhnutí!"

"Arčiže, arčiže!" řekl císař poněkud chladně. "Proto jsem se právě rozhodl, že nepřipustím, aby kongres vůbec přijal nápadnictví arciknížete Maximiliána na mexický trůn."

"Promiňte, sire, ale nedovedu si niterkat domyslet, jak souvisí naše záležitost s kandidaturou Maximiliánovou?"

"Dejte si pozor, milý příteli. V Mexiku zřítila revoluce, tam bude třeba železné ruky a chytrého mozku. Jinak se císařský trůn za několik neděl plevrání. Musíte o tom kongres přesvědčiti a budete o tom v zasedání řečniti."

"Prosím, sire."

"Vysvětlíte nám, že dříve, než se nový císař prohlásí, bylo by velmi vhodné vyslati do Mexika muže pevné ruky a bystrého rozumu, který by tam byl guvernérem a zjednal v říši pořádek a klid a získal také zemi pro nového císaře. Přejí si pak, milý příteli, aby tímto emisarem byl hrabě Duila Andrášio. O císařství arciknížete Maximiliána nebudu již prozatím aniž zmínka činěna."

"Stane se vše dle vysokého plánu vašeho, sire," uklonil se pokorně červený princ.

"Ale tvář jeho byla na smrt bílá, když nejistým krokem od císaře odcházel."

"Všemu je konec!" myslil si zoufale. "Citto jest pro moe ztracena. A což zvl- ona spanilá krásko i to, že já sám jsem na kongresu odporoval jeho kandidatuře!"

"Eh, vždyť jsme přibuzní!" rozhodl se náhle, aby řekl otevřeně, co ho tížilo. "Milý příteli," pohlédl pstravě na červeného prince, "víte nejlépe, jak císařovna zbožňuje. Uděliti poslední dob pak otřásl ve mně poněkud neomezenou důvěru, kterou jsem k Euženii choval."

"Promiňte, sire, její veličenstvo jest věrná, milující choť francouzského císaře," pravil s nepřijemným překvapením princ Jerome. "Život bych dal za doklad svých slov."

"Věrná, věrná, milý příteli, ale velice rozmarná," pokračoval císař. "Tak rozmarná, jako motýl. Ale motýl nesmí poletovati kolem plamene, snadno by si mohl křídla spáliti."

"Nerouzmám slovům vašeho veličenstva."

"A ptece jste vy, milý příteli, kdo by jim mohl nejlépe rozuměti. Vždyť i vy — nevědomky — byl jste súčasťou v tom, že v mém srdci vzniklo podezření k mé císařské choťi, žárliivosti..."

"Ach, veličenstvo, já jsem úplně nevědomý," zachvěl se červený princ.

"Rád věřím, milý příteli; proto jsem pravil, že nevědomky. Ale dojdete víte o tom, že císařovna podnikla hotovou šibanici za jistou podobiznu a tuto podobiznu že jste jí v konečné laskavě opatřili."

"Skutečně, ku plánu jejího veličenstva opatřil jsem jí podobiznu hraběte Duily Andrášioho; ale nemohu se domyslet, čím jsem se

V hbitém sále náhle vše umlklo. Diplomáté přestali se baviti a všichni pohledli zvědavě ku dvojím.

Postava, jež v tu chvíli objevil se na prahu, byla podivně ustrojena. Takovou posud skvělé hodnosti nikdy nespátiti a proto se na ni tolik zadívali.

Nebyl to ani voják, ani ubec. Šaty jeho byly odobeny šňárami, vysoké lakované boty play záhyb, s ostrými, těsně přiléhajícími k nohám, vlny měl rozčesaný na dvě strany.

Nebyl to věru žádný vojín!

A ptece to byl husar, paňský husar, sloužící v podivně husarské livree. Takové pestré livree polibují rádi uherští šlechtici svého slubečnictví.

"Hledám jeho výsost prince Jeroma," ozval se na prahu podivný sloužící.

"Princ Jerome rychle vyskočil. "Co... kým-li mně zde spásá..." šeptal si s náhlou nadějí.

Husar podal princovi list, jež tento ihned otevřel. "Skutečně, dobře jsem tužil, dobře hádali!" vzdychl si s ulehčením. "Tu jest myšlénka záchraná, není tedy již třeba sezení odkládati. Citto, má drahá Citto, nemusím tě tedy ptece ztrácti dříve, než bych tě mohl nazvati svou!"

Červený princ všecek blažen schoval drahý list v radosti své dal drahoceňný prsten s prstu husarského od cesty.

Vznešená společnost za chvíli zase umlkla a povstala s hlubokou uctivitostí.

Dvě postranní komnaty se otevřely a do žluté síně vstoupil císař Napoleon III.

Mlčky zasedl u velkého zeleného stolu. Vytáhl jemnou cigaretu a beze všeho omezení zapálil si ji o svíčku.

A hned počal rozpravu. "Pánové," pravil, "všichni známe otázku, již máme v dnešní schůzi rozlučiti. Oprávněné poselstvo mexické prosilo nás o císaře a my také prosbu jeho vyslechli. Proto jsme svolali také ctěné zástupce mocností. Předmětem dnešní naší porady tedy jest, aby chom vyhledali vhodného císařského kandidáta pro nešťastnou tu zámorskou zemi."

Císař na chvíli umlkla a upřel pohled na prince Jeroma.

"Dříve však, než tak učiníme," pokračoval, "dříve než uvedeme příslušná jména, považují za vhodné a účelné učiniti sprostředkovací záležitost, hledati v trapné této otázce rozlučeni záměry. Považují za účelné, abychom do vzbouřené americké státi — dříve než se v něm definitivně císařství prohlásí — vyslali guvernéra, který by tam boufi potlačil a nepříteli usmířil. Na klidném, jistém podkladě vystaví se pak teprve základy trůnu."

"Výborá... Výborá..." přisvědčovali diplomáté.

"Těš mě ve více," pokračoval Napoleon III. s patrnou radostí, "že vaše excellence schvalují můj úmysl. Proto dovolíme si hned poukázati na vhodného muže, jenž by se dobře hodil za mexického guvernéra."

Velvyslanci upřeli zvědavě pohled na mocného panaovka.

"Nášim kandidátem jest maďarský hrabě Duila Andrášio," pravil císař zvučným hlasem. "Chcete, excellence, činiti proti němu námítky?"

Na diplomatech bylo zřejmo neomezené překvapení; mozi považovali slova ta za okázalou demonstraci proti císařskému dvoru karouckému. A Napoleon III. řekl slova svá pohledem tak přisným, že rozpak diplomatů tím více rostly.

Nikdo se neozval s námítkou. V tom zvedl se princ Jerome. Lstivý úsměv v jeho tváři hned prozrazoval, že chystá nějaké překvapení.

"Promiňte, sire," řekl hlasem zdvořilým. "Hraběte Andrášioho nebudeme již moci vyslati do Mexika."

"Jakže? Co je to, princí?" zvolal císař a hněvivě obrátil se k Jeromovi.

"Ráčíte si přečísti tento list, sire," odvětil červený princ a usmívaje se podal psaní před chvílkou obdržané císaři.

Napoleon III. s údivem přečetl kvapně list, kterýž zněl takto: "Vaše Výsosti!

S nejoblíbenější vědeckostí, se srdcem plepáným milými vzpomínkami opouštím dnes zbožňovanou Francii, v níž jsem v nejštělnějších dobách svého života nalezl vídného přijetí, a loučím se s Vaší Výsostí.

Zároveň, jež mně působila po dlouhá léta myšlénka, rád bych jí provedl! Byl jsem pán, narodil jsem se knížetem, žil jsem v purpuru a v jasu a nenáviděl jsem lidi! Celý svět byl mně lhostejným. Neměl jsem žádných radostí, pro nic nedovedl jsem nadchnouti se! Snad budu již šťastnější, budu-li chudým světoběžníkem, neznaným člověkem, který vlastnoručně a v potu tváře si musí vydělávati ve zdejším svůj chléb. Snad vzniknou

četných jiných krajanů. Vaše křesťanské srdce cítiti s námi v našem národnostním rozbořování a Vaše přičeň a soucit byly našim srdcem v bezradné souostlosti vždy hojí vnu balsámem.

Vál vznešený pán, Jeho Veličenstvo císař Napoleon III., rovně vyznamenal nás Svou největší pozorností a já byl i daleko od Francie, nepřestanu nikdy býti ctitelém důležitosti velikosti a čestnosti Vašeho císaře.

Má vlast, po níž srdce moje tak vše touží, volá mne nádhavě zpět, a bude vždy mým nejvěrnějším plátem, viděti v slavném národě francouzském mocného spojence má drahé vlasti.

Přijímte hluboký můj hold a výraz vděku nikdy neutuchajícího od Vašeho ponížného sluhu hraběte Duily Andrášioho."

Napoleon III. sotva že byl s to zadržeti vdechnutí, jež z ulehčené duše jeho vytrysklo.

Usmívaje se laskavě, pohlédl věčně na červeného prince a po chvíli oslovil vídné velvyslance: "Náš milovaný přibuzný právě nám oznámil, že jediný vhodný mexický guvernéř se vrátil do své vzdálené vlasti, a že politické závažky jeho mu nedovolují, aby posláním toto přijal. Jsme tedy nuceni odložití svůj úmysl o zřízení provisorní vlády a nemáte-li žádných námitek, mohu, vaše excellence, prohlásiti ihned nového mexického císaře. Se své strany připomínáme, že Francie s radostí souhlasí s kandidátem všestranně toužebným, s volbou habsburského rodu arciknížete Maximiliána."

"At žije Maximilián, císař mexický! Sláva! At žije!" volali nadšeně diplomaté.

Nejvíce provolával slávu červený princ, jehož pergamenu tvář polila se nachem blaženosti.

KAPITOLA 58. Tajemství.

Knížete Petra Medicejského odnesl zakrváceného domů, do jeho příbytku v císařském hrade.

Uložili ho na lůžko, zavolali lékaře, ustanovili k němu ošetřovatele.

Dvůr i dvořeniňové byli plnění zaujati smrtí neapolského krále Františka II., všichni chystali se k pohřbu mladého krále.

Zájem o něho tedy ustoupil a byl i dramatická událost v pokoji Štěpána Hajduka tvořila předmět hovoru, ptece vyřátl Lukrecia a těžké zranění knížete Petra Medicejského byly překonány důležitějšími novinami — smrtí neapolského krále.

Černý kníže krvácel s prsou smrtelná rána zasáhla ho u srdce. Lékaři hotejně pravili ošetřovatel, že hodiny Petru Medicejskému jsou sečteny, že bude div, dožije-li se jitra.

Tak nadešla noc. Petr Medicejský bolestně se svjel a chrapěl na lůžku.

Ošetřovatel, mnohých divých tváří, sotva ho stačil těšiti a utiňovati. "Jest mně tak, jakoby mně tisícice hadů hodovalo prsa a nad srdcem hemžili se mně houf marvenců, tolik mne bolí a páli má rána," šeptal kníže. "Příteli můj chu, prosím vás ve jménu spasitelov, ukončete mé trápení jedinou ranou!"

"Bolesti Bohem nám seslané máme trpělivě snášeti, jasnost, odpovědi mnich. "Modlete se a nepokoušejte Boha!"

"Modlití se?" vzdychl si kníže. "To již ani neumím. Dávno jest již tomu, kdy jsem se modlí na posledy. Zapomněl jsem již ta krásná a hezká slova. Mou modlitbou jest, že věřím v Boha a neuvěřím lidstvo."

"Zavolej tedy lékaře, at' setrvá stálie u mne, když jsou již hodiny mého života sečteny! Dejte mně ulehčující, utiňující nápoj. Zlázni! Máám horečku, smrt tiskne mě silnou péstí, cítím, že mne s sebou strhne!"

"Lékař přijde hned, jasnost! Jen račte míti strpení! Šel pouze pro léky."

"Přejí si, poručím, abyste přivedl mně sem lékaře za lincek!" zasyčel kníže hněvivě.

Mnich pokrčil rameny a odcházel. "Přejete-li si toho, kníže, abych vám lékaře přivedl, půjdu mu vsťic," myslil si a odebral se do drohého patra, kde bydlil dvorní lékař a kde byla také dvorní lékárna.

Petr Medicejský osamotěl. Právci přítiskli si na ránu v prsou a posadili se na posteli.

"Jen na krátkou přibudinu dej mně síly, můj Bože!" šeptal bolestně s tíse. "Chci býti silný, silný... V horečném mozku mém vznikla myšlénka, rád bych jí provedl! Byl jsem pán, narodil jsem se knížetem, žil jsem v purpuru a v jasu a nenáviděl jsem lidi! Celý svět byl mně lhostejným. Neměl jsem žádných radostí, pro nic nedovedl jsem nadchnouti se! Snad budu již šťastnější, budu-li chudým světoběžníkem, neznaným člověkem, který vlastnoručně a v potu tváře si musí vydělávati ve zdejším svůj chléb. Snad vzniknou

mně tam, mezi těmi, kdo považují bohatě za nadpozemské bytosti, nové myšlénky... Což zahojili se mně tato rána? Což vzplane-li ještě pohoďeň mého života? Neapolský král, můj jediný přítel, který mně pochopil, zemřel, nemám již nikoho více na světě, a nevímdivm okoli, do něhož mne osud uvedl... Přyz' odtud, chci býti nebo umřítí mezi chudými a potřeboými. Vydržiti si chléb anebo sniti v nenatřené rakvi nemocniční věčný sen!..."

Kníže Medicejský síral s látká, bolestně se ohlížel do čerňých očiáných letě, vyhrnul si límec a kabátu a opíraje se o bál, vyřoulal se ze dveří.

Cnoda byla prázdna. Sešel se schodě, na dvůr. Na dvoře císařského hradu přecházela stráž, povozy zde hrčely; přiváželi neapolskému králi rakev, kateřalk a věci ke katařalku potřebné.

Rytíř v černém převlečení nebyl nikomu nápadným. Před hradem císařským vsedl do šikru.

"Do městské nemocnice!" řekl vozkovi a na smrt bílý opřel se o lenoch v kočáře.

U nemocnice zastavil. "Hledám Pietra Marka!" pravil kníže vrátěmo. "Jest doma?"

"Ano, ale je opilý."

"Tak. Nevadí, zavěřte mne k němu, prosím vás."

Vrátný prohlédl si s vrchu nocního příchodího, neboť Pietro Marko nemával hostí takových, kteří by se k němu dali dovážeti. Obvyčejně jim jen ukázal cestu, kde jest obydlí služebných.

Alle hodil skvělně tvář tohoto hostě a vznešený způsob, jimž k němu promluvil, působily na vrátěmo. Seřkl hlavu mezi ramena a odvedl knížete k příbytku Pietra Marka.

Pietro Marek byl prostý sluha nemocniční.

Byl vláčem, jak již jméno ukazuje.

Otec jeho byl kdysi ve službách Medicejského a Pietro ve svém dětském věku zachránil kdysi život knížeti Petru Medicejskému. Tehdy byl kníže také chlapecem a Marko vytáhl ho z Tiberu, do níž v dověděni kníže spadl.

Pietro Marko zkalil se však na vojně a odebral se do světa.

Petr Medicejský ve Vídni náhodou se s ním setkal na ulici a zvěděl se, že jeho ochránce života z dětských dob je sluhou ve městské nemocnici.

Pietro, když poprvé se setkal s knížetem Medicejským ve Vídni na ulici, řekl hned, že má jedno přání na světě, aby se mohl vrátiti domů, do své vlasti a řádovými věnem italským k smrti se upíti.

Rekl to se smíchem a nescházelo mnoho, že by se byl dal i černý rytíř, který byl takovým nepřitelem světa, do smíchu.

Poraněný kníže vyhledal v noci, se smrtelnou, zejřil ranou na prsou, tohoto člověka.

Nemocniční vrátný uklonil se knížeti u dveří sluhova příbytku a odcházel.

"Hobó! Safraporté!" zvolal, skrábaje se za uchem, "to má tě šibeníček Pietro vzácného hosta. Hned se vrátím a poděkuju mu."

Alle brzo se rozmyslil: "Což je-li to snad nějaký lupič?" Pietro Marko si v přátelích nevybírá! Dnešního dne dovedou dáti dukát zprohřného jen vešci páni a zloději! Tvář měl arci jemnou, vznešenou, a mluvil vzdělaně..."

uzvažoval portýř. "Počkám, až se vrátí, pak se mu podívám lépe do očí a bude-li toho hodou, poděkuju mu."

Kníže Petr Medicejský otevřel dveře sluhova pokojíčku.

Pietro Marko ležel na lavici a z ploha hrdla chrápal.

U oka svítila svíčka. "Pietro! Slyšíš?" zvolal na něho kníže a počal ho holiť št'ouchati.

"Hrom a pekio, kdo to?" zvedl Pietro zlostně hlavu. "Podívej se na mne," řekl kníže. "Va — že — ex — ce — lieo — ce?" kotelk všecek užaslý.

Kníže Petr Medicejský klel na lavici, na níž se před tím sluha protahoval.

"Stáňte?" tázal se sluha. "Umírám."

"Rychle pro lékaře! Utíkám, letím!"

"Počkaj! Proto jsem nepřišel. Lékař mám také."

"Můj Bože, bojím se, excellence, jste tak děsně bílý!"

"Rekni raději, že oklivý. Budu ještě oklivější. Dej si pozor, Pietro!"

"Poručte, excellence."

"Máte dnes mrtvé v umřelí komole?"

"Máme."

"Kolik?"

"Devět."

"Kdy je pochováte?"

"Pět z jitra, čtyři zitra odpoleďne."

"Pamatujte se na to, jak jsi mne beduchou vytáhl z Tiberu?"

Pokračoval.

Zasíláme peníze do všech částí světa levně a rychle.
Prodáváme přeplavě lístky do všech evropských přístavů za nejnižší cenou.
Za \$8.00 dopravíme vás na expressních parolodích do Hamburgu, Bremen, Rotterdamu a za čtyřhodinovou každodenní práci. O podrobnosti dopište si
EMIL KISS & CO.
BANKING AND PASSENGER
158 Suffolk St., New York.

Severovy léky.
Severův Balsám pro plíce, Jitný lék proti kašli, nastuzení, chraptivosti, zámutu průdušek a plíc, chřipce, záškrtu, bolestem v krku a všem chorobám plíc.
Severův Olej sv. Gotharda vždy uleví bolesti, revmatismu, neuralgii, otoky, vředy, výmknutiny, dnu, přemočení a všechny zánehy.
Cena 25 a 50 centů. Cena 50 centů.

Severův Krvečistitel
vyléčí všechny krevní a kožní nemoci, krtice, vředy, nádory, růži, slany tok, zvětšené žlázy a všechny syfilistické nemoci.
CENA \$1.00.

Severův životní Balsám
upravuje zažívání, povzbuzuje chuť k jídlu, přemáhá zácpu, bolesti hlavy a všechny slabosti. Hod